

**Spratly Islands - Trường Sa
Hành**

TRƯỜNG SA HÀNH

TrườngSa! TrườngSa! Đảo chuênh choáng!
Thăm thẳm sâu vây trắng bốn bề.
Lính thú mười người lạ sóng nước,
Đêm nằm còn tưởng đảo trôi đi.

... Đảo hoang, vắng cả hồn ma quỷ.
Thảo mộc thời nguyên thủy lạ tên
Mỗi ngày mỗi đắp xanh rờn lạnh
Lên xác thân người mãi đứng yên.

Bốn trăm hải lý nhớ không tới.
Ta khóc cười như tự bạo hành,
Dập giận, vác khòm lưng nhẩn nhục,
Đường thân thể lở, cố đi nhanh.

... Mùa gió xoay chiều, gió khốc liệt,
Bãi Đông lở mất, bãi Tây bồi.
Đám cây bật gốc chờ tan xác,
Có hỡi ra đời chẳng chọn nơi?

Trong làn nước vịnh xanh lơ mộng,
Những cụm rong óng ả bập bênh
Như những tầng buồn lay động mãi
Dưới hồn ta tịch mịch long lanh.

... Đất liền, ta gọi, nghe ta không?
Đập hoảng Vô Biên, tín hiệu trùng.
Mở, mở giùm ta khoảng cách đặc.
Con chim động giấc gào cô đơn.

Ngày. Ngày trắng chói chang như giữa.
Ánh sáng vang lừng điệu múa điên.
Mái tóc sâu nung từng sợi đỏ
Kêu dòn như tiếng nứt hoa niên.

Ôi lũ cây gầy ven bãi sụp,
Rễ bung còn gượng cuộc tồn sinh,
Gắng tươi cho đến ngày trôi ngã
Hay đến ngày bờ tái tạo xanh.

San hô mọc tua thêm cành nhánh.
Những nỗi niềm kia cũng mãn khai.
Thời gian kết đá mốc u tịch,
Ta lấy làm bia tưởng niệm Người”.

TÔ THÙY YÊN

SPRATLY ISLANDS

Spratly! Spratly! The islands are merry around,
Encircled by white grief everywhere so profound.
We soldiers about ten, strange to waves and tides,
Lying dormant still feel the islands drift, all slides.

... The islands are wild, absent even any ghost;
Plants of primitive species, of no name to boast,
Do add day after day the color green of chill
Onto the stony human bodies forever standing still

Four hundred nautical miles! as an unable cruiser,
I cry, I laugh, like a violently physical self-abuser;
I bend my back patiently to swallow the bitter pill,
With no more shield, I try to walk fast in the drill.

... In the headwind season, severe wind repletion,
The East bank is mudslide, the West one accretion
The unrooted trees are waiting to be pulverized:
Do they repent of being born in a spot ill-devised?

Down there the dreamlike cyan gulf water shows
The clusters of libratory algae that always glows
Like the layers of sadness which continuously lines
Under my solitary soul that still lively shines.

... Oh! Terra firma, do you hear me? calling I am.
To smash the boundlessness, the call-signal jam.
Open for me, well, break open the thick distance!
This bird awoken is lonely crying in persistence.

Daytime. The white daylight dazzles as to file;
It blazes and peals in a dance of such a silly style.
My hair seems, each strand red hot to be burned,
And cracks like the of bloom of youth concerned.

Hey! The skinny plants along the subsided bank,
Uprooted but still striving for existence tho blank,
Do make efforts until even being dragged away
Or the time the edges are green in a Renewal Day.

Corals grow, bristling with many a bonny branch;
Other afflictions also come to an end, so stanch.
Time joins the stones into a secluded milestone:
I use it as a stela in memory of the One I enthrone.

Translation by THANH-THANH